

Привързаността на българина към своята страна, земя и дом е едно от неговите отличителни качества. Само в редки случаи и поради неопределени причини той напуска родния си край. Това обяснява може би сравнително малкия брой българи извън пределите на страната в сравнение с други националности като италианците, ирландците, французите, германците и пр. Първоначалната българска емиграция е била изключително икономическа. За Никола Филипов няма съмнение, че изселването е започнало още с падането на България под турците. Знае се, че някои първенеци са забегнали в чужбина, например Константин – синът на цар Страцимира Видински, Шружин – синът на цар Иван Шишман, книжовниците Григорий Цамблак и Константин Костенечки и др.

Според преброяването от 30 юни 1890 г. и редовно водените американски статистики за емиграционния поток – българите по това време са около 300 души? Цифрата не може да бъде реалистична, понеже по това време идващите в Америка българи се регистрират като турски поданици. Понятието македонци като национална група не е съществувало до месец септември 1944 година. Нещо повече, българите, идващи в Америка след Илинденското въстание на масови вълни, също са регистрирани като турски граждани, нещо което продължава чак до 1912 година. След това пък българите, идващи от Вардарска Македония в Америка са регистрирани като югославяни, а тези от Егейска Македония са регистрирани като гърци.

През периода 1901-1920 година броят на нашите, избрели Съединените Американски Штати за втора Родина, е към 100 000 души. Гарантите пред читателите, че ще бъдат неприятно изненадани, ако заявя, че според последното преброяване на отделните национални малцинства в САЩ, напримерно 1990 г., българите в Америка са 29 595 души, а македонците са 20 365 души. Кой с чиста съвест може да повърва на тези американски статистики?

Забърканите понятия – българин, македонец, македонско-българин, българо-македонец, идването на българи от Вардарска Македония с български кръщелни свидетелства, но с македонски паспорти и подобно то от Егейска Македония жестоко са засегнали българския елемент в Северна Америка. Смесените бракове също имат своята вина на изгубване на бройката българи в тях.

В очите ѝ на най-младия и неспитен американски политик официалните сведения, че българската националност в САЩ е представена от 29 595 души ще изглежда толкова незначителна като гласоподавателна сила по време на политическите избори в Америка, че ние изобщо ще бъдем пренебрегнати в сравнение да речем с 14 714 939 италианци, регистрирани в САЩ като американски граждани, 57 985 595 германци, 38 739 548 ирландци, 10 320 935 французи, 4 680 863 от Швеция, 1 862 897 от Словения, 9 366 106 поляци, 1 582 302 унгарци, 2 951 373 гърци, 32 655 779 англичани, 544 270 хървати, 365 544 румънци и пр., и пр.

С такава статистика на потенциалните политически избиратели – гласоподаватели в САЩ, и с репутацията на България, унезледена от нас до 10 ноември 1989 г., на какво влияние бихме могли, ние българите, да се надяваме? Кой би ни обърнал внимание, като личната тайна е, че тежестта

на една национална група в Америка се измерва с броя на гласоподавателите по време на изборите там?

Краят на Втората световна война и окупирането на Източна Европа от войската на Сталин, въведените там политически реформи – конфискация на частната собственост, на родният съд и контролът върху живота от една политическа партия, предизвика масова емиграция към САЩ. Това бе политическа емиграция, която от 1944 година до падането на комунизма в Европа – края на 80-те години, щеше да се превърне във враг номер едно за комунистите от Съветския съюз и сателитните му държави.

Славянският комитет, оглавяван първо от главния прокурор на народния съд Георги Петров, се превърна в неофициал-

чески неутрално и независимо. Емиграцията сами ще препоръча на министър председателя кои хора да се имат предвид, а не протежата на отделни партийни активисти с нечисти политически планове, както в бил досега. Служителите в това министерство да минават през конкурс и да докажат, че са аполитични и патриоти само в името на България. Иначе и новото министерство няма да изиграе ролята си, както Илия се превмени и като се погледнал, си останал пак в тия? Създаването на министерство за емигрантите, живеещи извън България, трябва да се приеме като единната идея за приобщаване на емиграцията към България, лележе настоящата Агенция за българите в чужбина няма нито пълномощия, нито бюджет, нито ръко-

правата на човека на ООН, така и чрез Международния пакт за граждански и политически права, които съгласения са приети от българските правителства. Комунистическата терминология като „предатели“ и „престъпници“ няма друг смисъл освен този на обикновени политически ругатни.

Изхождайки от становището, че българската нация е идеално съединение на всички българи, независимо от това къде се намират те – под българско или чуждо небе, под българско или чужда власт, ние трябва да приемем, че тази нация обхваща и българската политическа емиграция. С други думи – политическата емиграция в едно естествено продължение на българския народ извън държавните му граници.

Колкото и да са различни

1989 г., използвайки „богатия опит“ в това направление на поголеми брат и на неговата опитна КГБ за физическото премахване и заглушаване гласовете на по-активните политически емигранти.

Сега от разсекретените архиви ясно се вижда, че милионни долари са се харчили напълно неоснователно за борба против емиграцията. Изпращане на агенти-провокатори сред емигрантите. Дезинформатори и специалисти по „сухите“ и по „мокрите“ дела на специалната агенция, тренирана за това – типично за страните с комунистическо управление. България се проучи с акциите с отровните чедъри... Славата на ДС, че ръката ѝ е по-дълга от краката: на изменниците на Родината стана тяхно мото и гордост.

За изминалото половин столетие от 9.IX.1944 г. българските емигранти създадоха свои семейства на Запад. Създадоха много солидни и с респект бизнеси. Появиха се десетки български милионери, опитни администратори, които не са забравили Родината си. Меланхолията на българина към България трае 10-15 години, но любовта към България трае за цял живот. От изключителна важност сега е България да не остане мълчалива за емигрантите, както е било от 9.IX.1944 година. Пътят към взаимно уважение и любов в дупосочен. Българската политическа емиграция трябва да стане като мост между миналото и бъдещето на българския морал. Живота си на Запад и преуспеяването си в западната култура емигрантите са изградил и приели нов морал, крайно различен от морала, налаган на българите за почти половин векътната комунистическа диктатура.

България и новите политики не разбираят, че българската емиграция е економически важна за България. Думите, които се отпращат към нея от политическите са: „Пари ми дай, не ми давай акъл!“ Много лесен е отговорът, че „ако имаше акъл, нямаше да имаше нужда от пари!“

Честите и големи статии по българските вестници със заглавия „Богати българи от чужбина“ не правят чест на хората, които са ги писали и на онези, които ги оправдават. Да очакваш от онези, които Държавна сигурност до 10 ноември 1989 година търсеше под дърво и камък да ликвидират, сега автоматично да забравят миналото и да започнат да прехвърлят милионите си долари, за да може хора като Павел Матев, Гиньо Ганев и Антон Пиралков да ги прехосат, както стана с милионите на Иван Скендеров и др., е повече от утопия и унижение. Да се очаква, че Августин Петчинов е трябвало да подари на България 130 милиона долара през февруари 1996 година, както и Игнат Канев да строи безплатни хотели в България в момента, когато бивши партийни величия с откраднатите от българския народ пари откритваха бизнеси по Австрия, а приятелите на Андрей Луканов все още не са издирени и наказани за източването на милиарди долари от държавната хазна, е нещо подходящо за научно-фантастичен филм.

Това, което засега е най-необходимо за България и за българските политики, ако име такъв, е бързо то създаване на специално министерство за българите, живеещи извън България. И когато това министерство се управлява от проверен бивш политически емигрант, чак тогава ще може да се разчита за капиталовложения на милиарди долари от страна на българската емиграция, живееща извън България.

Диагнозата е явна. Сега е важно да се приложи и поддържащото пекунане.

Какво губят българите без министерство, защитаващо интересите на нашата емиграция

Д-р Иван Г. ГЕВ ГАДЖЕВ

Авторът е български политически емигрант в САЩ от 1968 г. Основател и директор на Института по история на българската емиграция в Северна Америка „Илия Т. Гаджев“ с филиал в Гоце Делчев – България

ната организация за шпионирание, създаване на дезинформационни слухове против българската емиграция. Комитетът за българите в чужбина на Павел Матев беше една подобрена агенция на Държавна сигурност и на КГБ, които чрез своя отдел – СМЕРШ – Смърт шпионаж, се занимаваха с разкриване на най-активните емигранти на Запад и с тяхното физическо премахване. Типични са случаите с Борис Арпочи, Асен Методиев Андонов, писателя Георги Марков и пр. Разкритите архиви на Държавна сигурност дават в подробности колко заети са били органите за сигурност, дори и политбюро на БКП, във войната им против българската политическа емиграция на Запад.

След падането на Павел Матев за председател на Комитета за българите в чужбина бе назначена Мария Йорданова, за кратко, а след нея – Георги Данаилов, после Гиньо Ганев, който пък бе сменен от тридесетгодишния Антон Пиралков. Едва ли има друга държава, в която за проблемите на българите, живеещи в чужбина да се грижат над десет институции – АБЧ, БПЧ, МВР, МНВР, МНОТ, БР, Президентството, Комитетът по правата на човека, БАН, Учебно-информационен център за българите в чужбина и др. Това, което българите, живеещи в чужбина, искаха, беше специално министерство за българите, живеещи извън България. По някакви лекомислени политически становища това досега не беше осъществено.

Червените политики досега винаги са били против създаване на едно министерство за българите, живеещи извън България! Защо? Защото те никога няма да са в състояние да го контролират. Българската емиграция е политическа емиграция, тя няма да се остави да бъде управлявана от хора като Павел Матев, Гиньо Ганев и Антон Пиралков. Досегашните авгиеви обори в бившия Славянски комитет, Комитета за българите в чужбина, та и в Държавната агенция за българите в чужбина ще трябва да се разрушат до основи, да се дезинфектират, та да се построи ново министерство, което да се управлява от бивши български емигранти, които познават живота на братята си в емиграция. Това министерство по примера на другите такива в Гърция, Македония, Румъния и Унгария трябва да в полити-

водители, по-способни от изброените по-горе.

От 1944 година до ден днешен властите се болях от българската политическа емиграция. Болях се с тяхната популарност и настоятелност за българската истина. Те съдят остро и непримирим.

Още от преди сто години турските поробители и чорбаджии изведници смятаха българските емигранти за сбирщина от хъшове и разбойници. В очите на комунистическите самовластници тя е шайка от престъпници и предатели. Става дума за две епохи, сходни по своите политическа нетърпимост, епохи, които доведоха до две също така сходни официални характеристики на българската политическа емиграция. И в двата случая обаче това превратило становище на официалните власти не бе споделяно от българския народ.

Къде е истината за българската политическа емиграция? Е ли тя шайка от престъпници или пък се явява като неотделима, съставна част от българския народ?

Веднага трябва да отбележим, че официалното твърдение, според което българската политическа емиграция е сбирщина от престъпници, няма нито морално, нито юридическо основание. Наси: има всички политически емигранти и нарушил две комунистически законоположения – едно от забраняващо му всякакви политическа дейност и организиция, насочена против комунизма. Другото, забраняващо на противниците на режима да напускат страната. И двете законоположения обаче са осъдени и отхвърлени от цялото културно човечество като несправедливи и нечужди. Това е наравено както чрез всеобщата декларация за

емигранти, в които отделните емигранти и емигрантски групи живеят и работят, колкото и да са различни техните политически убеждения и партийна принадлежност, техните основни задачи си остават едни и същи. Те съвпадат с поръченията, които всеки политически бежанец е получил от своите съвдеейници и близки, преди да напусне България. Според тези поръчения-задачи всеки политически емигрант, където и да се намира той, има като свой синовен дълг към Родината:

- Да осведомява външния свят и специално международните организации за всички издевателства и неправди, които управляващата комунистическа партия е вършила и върши над българския народ.

- Да прави всичко възможно за спечелването на общественото мнение в чужбина в полза на неоправданите и безправни български граждани и техния легитимен стремеж към свобода и равноправие.

- Да поддържа живи връзки с народа от вътрешността с цел да се осведомява най-редовно за неговите страдания, нужди и идеали.

- Да участва в създаването, подкрепянето и разпространението на свободен емигрантски печат.

- Да подкрепя с всички сили и средства борбата за свобода и независимост, водена във вътрешността на България.

- Да се завърне в Родината си при първата вест, че на българския народ е гарантирано правото на свободен политически живот, че в България съществува свободна политическа оппозиция.

Срещу тези скромни по съдържание задачи на българската политическа емиграция се опълчиха всичките сили на правителствата до 10 ноември